

Arrest

nr. 273 510 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2022 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 november 2019. Op 16 maart 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 6 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Braziliaans staatsburger afkomstig uit Belem, deelstaat Para. U bent homoseksueel. Sinds uw 18e uitte u zich openlijk als homoseksueel en de mensen in uw omgeving kenden uw geaardheid. U werkte als fitnessinstructeur in een fitnesscenter genaamd RH F. In 2015 kreeg u een relatie met D.C.N.. Midden 2016 ontdekte u dat u besmet was met hiv. U bleek dit te hebben opgelopen via uw partner. Die wist zelf evenwel niet dat hij besmet was. U vertelde dit enkel aan uw dichtste familie en vrienden en hield dit verder verborgen. Midden 2017 beëindigde u uw relatie met D.. D.'s familie was er evenwel nog niet van om de hoogte dat hij homoseksueel was en was nooit op de hoogte van jullie relatie. Nadat jullie relatie beëindigd was, kwam de familie van D. er echter achter dat hij hiv had. D. beweerde dat hij dit van u had opgelopen in plaats van omgekeerd. Begin 2018 kwam de vader van D. u hierom belagen in het fitnesscentrum. Hij vertelde openlijk aan iedereen dat u besmet was met hiv. Daarenboven bedreigde hij u en zei hij dat u zou boeten voor wat u zijn zoon had aangedaan. U merkte dat u nadien op een andere manier behandeld werd door de mensen in het fitnesscentrum. Niet lang nadien werd u ontslagen, zonder dat u hiervoor een geldige reden kreeg. U meent dan ook dat u ontslagen bent omwille van uw hiv-besmetting. Nadat u ontslagen was, bleef u nog enkele maanden wonen in uw woning. U had echter geen inkomsten meer en kon niet meer betalen voor de voorzieningen. Daarenboven werd u nagestaard op straat. U verhuisde naar de woning van uw ouders in Mosquero. Daar had u evenwel geen sociaal leven. U wou een andere weg inslaan en niet meer in de fitnesssector werken. U dacht eraan om te beginnen koken. U volgde kooklessen en ging aan de slag als stagiair in een restaurant. Uw droom was om in een bakkerij te werken en u schreef zich in voor de selectieprocedure. U vernam evenwel van vrienden dat u tijdens deze procedure ook gezondheidstesten zou moeten doen en dat u daarvoor niet zou slagen omdat u hiv had, dus zette u de procedure niet verder. Eind 2018 won huidig president Jair Bolsonaro de verkiezingen. Dit veroorzaakte een opmars van homogeweld in Brazilië. Uzelf was hier evenwel nooit slachtoffer van, maar dit viel wel vrienden van u te beurt. U kreeg schrik dat u hetzelfde zou overkomen. U werd wel eens op straat uitgescholden door een vrouw als homoseksueel. Toen u klacht indiende, behandelde de politie uw klacht op correcte wijze, doch werd er niet expliciet vermeld in het verslag dat dit een geval van homofobie betrof. U leefde voordien in angst en werd ingetogen. Uw vader merkte dit op. Toen een vriend van hem op bezoek kwam, stelde deze u voor om een reis te maken om een beetje op te beuren. U ging in op dit voorstel. Op 29 oktober 2019 verliet u op legale wijze Brazilië en reisde u via Portugal naar België. U vertrok aanvankelijk om te reizen en de wereld te zien, doch u had niet de intentie om in Europa te blijven. Hier in België merkte u evenwel op dat homoseksuelen veel beter benaderd werden dan in Brazilië. Hier heeft u bovendien makkelijker toegang tot uw medicatie voor hiv en dient u geen speciale procedures te volgen, wat u in Brazilië wel moest doen. U besloot dan ook te blijven. Op 16 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer naar Brazilië opnieuw met dezelfde angst te moeten leven en opnieuw bij uw ouders te moeten gaan wonen. U vreest hetzelfde leven te hebben als voorheen in Brazilië, terwijl u inmiddels in België gezien heeft hoeveel beter het hier is. Daarenboven vreest u dat u geen degelijk werk zou vinden omdat u hiv-patiënt bent.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 25 juli 2019, uw identiteitskaart, geldig tot 17 juli 2019; uw rijbewijs, uitgereikt op 19 juli 2011; een kopie van een medisch getuigschrift van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin bevestigd wordt dat u hiv-patiënt bent d.d. 5 juli 2021; een kopie van de resultaten van uw bloedonderzoek door het instituut voor tropische geneeskunde d.d. 24 juli 2021; een kopie van het overzicht van de medicijntoebedeling die u kreeg in Brazilië van het ministerie van gezondheid in de periode van 2016-2019; en drie internetartikelen betreffende discriminatie van hiv-patiënten op de arbeidsmarkt in Brazilië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde immers zich comfortabeler te voelen bij een vrouwelijke tolk en PO (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ vraag 3.6, vragenlijst BPN vraag 2, 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd tijdens het persoonlijk onderhoud een vrouwelijke tolk en protection officer voorzien. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden

redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw houding geenszins strookt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aanvankelijk niet de intentie had Brazilië definitief te verlaten, maar dat u van plan was om louter als toerist drie maanden te reizen en nadien terug te keren (CGVS p. 9). De bedoeling van uw vertrek was om te reizen, het buitenland te zien en een beetje op te fleuren (CGVS p. 9, 12). Pas toen u in België was, merkte u dat u de manier van leven hier veel aangenamer en vrijer vond dan in Brazilië en zag u meer perspectief voor uw leven dan in Brazilië (CGVS p. 9, 12). Toen u via een vriend hoorde over de procedure van internationale bescherming, besloot u op deze manier te proberen een verblijfsvergunning te verkrijgen (CGVS p. 10). Dergelijke ingesteldheid zet de ernst van uw vrees in uw land van herkomst en de urgentie van uw nood aan bescherming echter danig op de helling.

U verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw homoseksuele geaardheid en het feit dat u hiv-patiënt bent. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid noch uw medische toestand in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel en/of hiv-patiënt te zijn in Brazilië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Aangaande uw seksuele oriëntatie blijkt uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, weliswaar dat president Bolsonaro zich schuldig maakt aan een homofob discours en er in de Braziliaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat het homohuwelijk in 2013 gelegaliseerd werd en dat ten gevolge van een beslissing van het Braziliaanse Hooggerechtshof in juni 2019 discriminatie op basis van seksuele oriëntatie strafbaar werd. Ook zijn er congresleden die openlijk homoseksueel zijn. Bovendien wordt nergens in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Vooreerst dient benadrukt dat u nooit problemen heeft ondervonden in Brazilië naar aanleiding van uw geaardheid. U was weliswaar gechoqueerd door het feit dat veel mensen het beleid van Bolsonaro steunden, u kende enkele vrienden die slachtoffer werden van homogeweld (CGVS p. 12), en u werd eenmalig op straat door een vrouw uitgescholden (CGVS p. 9, 16-17). Toen u klacht indiende tegen deze vrouw, liet de politie het bovendien na om expliciet homofobie te vermelden in haar verslag. Ofschoon de expliciete vermelding van homofobie correcter was geweest, werd uw klacht los daarvan op correcte wijze genoteerd en volgens de wet behandeld (CGVS p. 9). Verder was u zelf nooit het slachtoffer van fysieke agressie (CGVS p. 12, 16-17). Voormelde feiten zijn in alle redelijkheid niet voldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook uw ervaring dat de maatschappij in België meer acceptatie vertoont ten opzichte van homoseksuelen dan in Brazilië, u hier meer uzelf kan zijn en u, nu u dit ervaren heeft, niet meer zou kunnen aarden in uw land van herkomst (CGVS p. 10, 12, 18), volstaat niet om te besluiten dat er in uw hoofde een nood bestaat aan internationale bescherming, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in Brazilië uw geaardheid vrijelijk kon beleven. Zo heeft u zich reeds sinds uw 18e openlijk geuit (CGVS p. 17). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon uw familie aanvankelijk afwijzend reageerde op uw homoseksualiteit, uw moeder, vader en broer u uiteindelijk wel accepteerden en u zelfs uw partner D. meenam bij uw familie (CGVS p. 16-17). Ook op uw werk in het fitnesscenter waren uw collega's en klanten op de hoogte van uw geaardheid en maakte niemand daar een probleem van (CGVS p. 12).

Aangaande uw vrees om vervolgd te worden omdat uw omgeving inmiddels ook te weten gekomen is dat u hivpatiënt bent, dient eveneens opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk maakte dat u omwille van uw medische aandoening het slachtoffer zou worden van vervolging in Brazilië. U werd bedreigd door

de vader van uw voormalige partner D. (CGVS p. 12). Deze kwam naar uw werk op het fitnesscentrum en verspreidde daar dat u hiv heeft. Daarenboven dreigde hij dat hij u zou afmaken indien hij u nog zou tegenkomen (CGVS p. 11, 12, 16). Echter, na deze eenmalige uitbarsting op uw werk heeft u de vader van D. nooit meer ontmoet (CGVS p. 12-13). Nochtans bleef u na deze bedreiging, die begin 2018 gebeurde (CGVS p. 11), nog meer dan een jaar in Brazilië, waarvan nog enkele maanden op uw vertrouwde woonplaats in Belem (CGVS p. 5). Er kan dan ook bezwaarlijk vanuit gegaan worden dat D.'s vader effectief de intentie heeft zijn eenmalige bedreiging, die kaderde in een woede-uitbarsting nadat hij ontdekte dat zijn zoon homoseksueel was en hiv-patiënt was (CGVS p. 11-12), ook effectief uit te voeren. Deze eenmalige mondelinge bedreiging van D.'s vader is dan ook in alle redelijkheid niet voldoende zwaarwichtig om te gewagen van vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder slaagde u er niet in uw bewering door uw hiv-conditie niet de job te kunnen uitoefenen die u zou wensen (CGVS p. 6, 13, 15) aannemelijk te maken. In eerste instantie dient erop gewezen te worden dat u zelf denkt wel een job te vinden ondanks uw medische toestand, bijvoorbeeld als verkoper of als kok (CGVS p. 13, 14). U wil evenwel niet aan de slag in dergelijke job, maar wil een hogere functie krijgen met een beter salaris en meent dat u daarbij geen kansen zou krijgen omdat u hiv heeft (CGVS p. 13). Deze stelling kan u echter niet hardmaken. U kan namelijk geenszins concretiseren om welke reden uw medische aandoening ertoe zou leiden dat u niet zou weerhouden worden voor een functie. U baseerde zich hiervoor immers enkel op getuigenissen van andere hiv-patiënten, waarvan u zelf echter stelde dat hun medische aandoening nooit de officiële reden was voor hun afwijzing (CGVS p. 13). Daarenboven heeft u zelf nog nooit een job mislopen omwille van uw medische aandoening. Wat betreft de job in de bakkerij, waarover u van vrienden gehoord had dat er een gezondheidscheck nodig was tijdens de selectieprocedure, bent u uiteindelijk op eigen initiatief met de procedure gestopt (CGVS p. 6). Toen u meedeed voor een functie als administratief medewerker bij de gouvernementele institutie, slaagde u niet, doch toen was u nog niet seropositief. Toen u deelnam aan de selectie bij de politierecherche, was u al uitgeschakeld bij de proeven alvorens dat u zich aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen (CGVS p. 14-15). Aangaande de selectieprocedure voor kok op een boot, hoorde u via uw neef dat u geen kans zou maken wegens uw medische aandoening en probeerde u zich zelfs niet in te schrijven (CGVS p. 15). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat, gelet op de specifieke aard van de job waarbij u verschillende maanden op zee zou moeten verblijven, eender welke medische aandoening ervoor zou zorgen dat u niet zou worden weerhouden en dat dit geen discriminatie louter ten opzicht van hiv-patiënten betreft (CGVS p. 15). Elders heeft u nooit gesolliciteerd sinds u seropositief bent (CGVS p. 15). Uit bovenstaande ervaringen kan dan ook geenszins afgeleid worden dat u minder kansen zou krijgen op de arbeidsmarkt ten gevolge van uw medische toestand. Ook aangaande uw ontslag in het fitnesscentrum kan u niet hardmaken dat het feit dat uw werkgever recent ontdekt had dat u aan hiv lijdt, de basis hiervoor was (CGVS p. 12). Immers, u stelde zelf dat dit u nooit werd meegedeeld. Wanneer u ging informeren naar de exacte reden van uw ontslag, werd u meegedeeld dat u zou vervangen worden door een vrouwelijke lesgever (CGVS p. 15). U leidde verder af uit het feit dat de secretaris en de directeur van het centrum een veelbetekenende blik uitwisselden dat uw gezondheidstoestand de ware reden was (CGVS p. 15). Dit betreft evenwel een loutere veronderstelling van uwentwege. U zette bovendien nooit verdere stappen om uw ontslag aan te kaarten of de onrechtvaardigheid ervan aan te vechten (CGVS p. 15-16). Daarenboven verliep bij de afhandeling van uw ontslag alles wettelijk, kreeg u een correcte vergoeding en deed u zonder verdere problemen uw termijn uit (CGVS p. 16). Uit het geheel van bovenstaande informatie kan dan ook bezwaarlijk afgeleid worden dat u omwille van uw hiv-conditie ontslagen bent.

Voorts blijkt uit uw eigen verklaringen, alsook uit de door u neergelegde internetartikelen over discriminatie van hiv-patiënten in Brazilië, en uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw dossier, dat discriminatie, ook op de arbeidsmarkt, omwille van een hiv-besmetting uitdrukkelijk bij wet verboden is. Zo mag een werkgever aan sollicitanten geen hiv-test opleggen. Dit ondermijnt dan ook uw beweringen dat u uit zou vallen bij bepaalde procedures indien u zou moeten meedoen aan een gezondheidscheck volledig (CGVS p. 6, 14, 15). Daarenboven blijkt dat, in gevallen dat een hiv-aandoening toch aan de basis zou liggen om een kandidaat voor een functie niet te weerhouden, dergelijke vorm van discriminatie aangekaart kan worden bij het gerecht. Zo haalde u zelf een voorbeeld aan van een vrouw die niet aangenomen werd omdat ze hiv had, en in latere instantie via een uitspraak van de rechtbank toch de job kreeg (CGVS p. 13, document 7 in uw administratieve dossier).

Wat betreft uw opmerking dat u in België gemakkelijker toegang had tot uw medicatie voor hiv (CGVS p. 9, 12), dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten eveneens blijkt dat u sinds de vaststelling van uw aandoening op regelmatige wijze toegang had tot de nodige medicatie in Brazilië (CGVS p. 11, 12, document 6 in uw administratieve dossier). Het loutere feit dat dit in België gemakkelijker verloopt en u hier minder procedures dient te doorlopen, is

geenszins een motief dat ressorteert onder de Conventie van Genève of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs staven louter uw identiteit en nationaliteit, waaraan niet getwijfeld wordt. De medische documenten opgesteld in België en Brazilië onderschrijven dat u hiv-patiënt bent. Ook dit wordt an sich niet betwist. De internetartikelen in verband met discriminatie ten opzichte van hiv-patiënten in Brazilië stellen weliswaar dat dergelijke vorm van discriminatie voorkomt in Brazilië, doch dat dit niet van geïnstitutionaliseerde aard is en dat, mits het nemen van de nodige stappen, dit volgens de vigerende wetgeving bestraft wordt, zoals ook onderschreven wordt door de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vernielden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is voorlopig onjuist.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Brazilië niet aannemelijk is.

Deze argumenten in de bestreden beslissing overtuigen echter niet.

Verzoeker en weerlegt de analyse van verwerende partij. Hij overloopt en weerlegt hieronder de aan gehaalde argumenten:

1) Geen gegronde vrees vanwege ontbreken intentie Brazilië definitief te verlaten

De bestreden beslissing stelt dat een gegronde vrees voor vervolging geenszins strookt met de aanvankelijke intentie van verzoeker om Brazilië niet definitief te verlaten.

Verzoeker heeft evenwel zeer uitgebreid duidelijk gemaakt dat in Europa, en meer specifiek België, zijn opengegaan.

Heel zijn leven ging verzoeker er van uit dat discriminatie ten opzichte van homoseksuelen, en de voortdurende angst waarin hij moest leven maar normaal was.

In België kwam verzoeker echter tot de constatering dat een continue vrees en discriminatie absoluut niet de standaard is. De situatie voor de lgbtq-gemeenschap is in België helemaal niet te vergelijken met deze in Brazilië. Verzoeker kwam nog meer tot dit besef door zijn langdurig verblijf hier.

Het is bijgevolg niet correct dat een zekere onwetendheid over een situatie een gegronde vervolgingsvrees in de weg staat. Verzoeker kan hier tot het besef zijn gekomen dat zijn lever in gevaar is in Brazilië, minstens meer dan in België.

Daarenboven was het zijn intentie tot rust te komen en op te fleuren. Dit lukte, gelet op de wereld van verschil hoe er wordt omgegaan met homoseksuelen.

Bovendien was verzoeker niet op de hoogte van de procedurele mogelijkheden, met in het bijzonder de Conventie van Genève. Hij had geen weet van deze juridische optie, vandaar dat hij dacht dat hij sowieso moest terugkeren naar zijn land van herkomst.

2) Braziliaanse wetgeving ten opzichte van homoseksuelen

Verwerende partij stelt dat de situatie wel degelijk blijkt mee te vallen, zo blijkt uit informatie dewelke verzoeker zelf toevoegde aan het dossier.

Immers, het homohuwelijk werd in 2013 gelegaliseerd, en ten gevolge van een beslissing van het Braziliaans Hooggerechtshof in juni 2019 werd discriminatie op basis van seksuele oriëntatie strafbaar. Echter, deze wetgeving en rechtspraak dient uiteraard als vanzelfsprekend beschouwd te worden. Ondanks het feit dat er eindelijk een gunstige wetgevende evolutie is, wijst dit op het feit dat dit deze vanzelfsprekendheid pas recentelijk werd geïstitutionaliseerd.

Deze wetgeving en rechtspraak kwam er natuurlijk ook omwille van de uiterst precare en gevaarlijke situatie waarin de lgbtq-gemeenschap zich bevond. In 2011 was Brazilië namelijk het land waar de meeste op homofobie gestoelde moorden plaatsvonden (stuk 2). In 2013 waren dat er nog steeds 312 (stuk 3). De bestreden beslissing stelt overigens dat er bijvoorbeeld ook congresleden openlijk homoseksueel zijn. Dit zou impliceren dat homofilie toch wordt geaccepteerd.

Deze aanvulling van het Commissariaat kan alvast in de prullenmand. In 2018 werd immers de politica Marielle Franco vermoord vanwege haar geaardheid (stuk 4). Ten gevolge van deze moord verliet het openlijk homoseksuele parlementslid Jean Wyllys zijn land eveneens. Hij moest als voorvechter van homorechten continue bewaakt worden. Hij stelt expliciet dat het klimaat voor mensen van de lbtqgemeenschap sinds de opkomst van Bolsonaro nog vijandiger is geworden (stuk 5).

Het is overigens niet omdat lgbtq-wetgeving veranderd is, dat dit ook geldt voor de maatschappelijke tolerantie. Integendeel, deze wijzigingen stuiten op hevige tegenreacties van de conservatieve meerderheid in het land, dewelke een 'machismo' houding aannemen, waarbij mannen zich op een bepaalde dominante, mannelijke manier horen te gedragen (stuk 6).

Een belangrijke factor is ook het geloof en de kerk. Deze spreken zich openlijk uit tegen homoseksualiteit. Hetzelfde zien we in de politieke kringen. De quotes van president Bolsonaro ("ik zie mijn zoon liever verongelukken dan dat hij met een man thuiskomt", en "homoseksualiteit is geen probleem, omdat de meeste homoseksuelen vermoord worden door hun pooiers terwijl de brave burgers slapen") gooien uiteraard olie op het vuur. en voeden het gevoel van straffeloosheid inzake het geweld tegen homoseksuelen.

Het is derhalve wel degelijk een feit dat iedere homoseksuele persoon in Brazilië a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging.

3) Aannemelijk maken van een gegronde vrees

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker nooit problemen heeft ondervonden in Brazilië naar aanleiding van zijn geaardheid.

Verzoeker betwist deze zienswijze, en meent dat verwerende partij de aangehaalde feiten tijdens het verhoor minimaliseert.

Immers, verzoeker heeft zelf verschillende zaken meegemaakt.. Hij werd bedreigd door de vader van D. en zou moeten boeten voor datgene wat hij gedaan zou hebben. Ook werd verzoeker uit het niets verbaal bejegend door een onbekende, waarna hij klacht indiende bij de politie. Hoewel het hier glashelder ging om homofobie, werd dit uit het pv gelaten.

Verzoeker verwijst bovendien naar de talloze vormen van discriminatie dewelke hij heeft ondervonden omwille van zijn geaardheid, en zijn hiv-besmetting. Hij werd ontslagen, vond geen werk. en werd continu geschoffeerd.

Daarenboven waren verschillende van zijn homoseksuele vrienden wel degelijk slachtoffer van fysiek geweld ten opzichte van hen, louter omwille van hun geaardheid.

4) Conclusie

Verzoeker meent dat zijn situatie een gegronde vervolgingsvrees uitmaakt, zodat hij erkend kan worden als vluchteling of subsidiair beschermde.

Na grondige analyse kan verzoeker als vluchteling erkend worden op basis van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel IA van de Conventie van Genève."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en stelt zij vervolgens dat:

"Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, aangezien hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Vanwege zijn seksuele geaardheid kan verzoeker in zijn land van herkomst verschillende problemen ondervinden.

In de realiteit werd hij reeds verschillende keren bedreigd, en hebben verscheidene van zijn vrienden ernstige fysieke agressiviteiten meegemaakt.

De discriminatie op socio-economisch vlak is tevens welgekend.

Het kan objectief aangetoond worden dat Brazilië het land is met de meeste homofobe moorden per jaar. De wetgeving is alleszins een verbetering, maar in de praktijk haalt dit voorlopig niets uit. De president zelf stookt geweld tegen homoseksuelen op. Anders geaarde politici worden vermoord, of ontvluchten het land.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel is het mogelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een geponde vrees voor vervolging. Derhalve kan hij erkend te worden als vluchteling."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het internetartikel "Brazilië gevaarlijkste land" van 2 juni 2012 (stuk 2),
- het internetartikel "312 homo's vermoord in Brazilië in 2013" van 13 februari 2014 (stuk 3),
- het internetartikel "Protest in Brazilië na moord op lesbische politica Marielle Franco" van 19 maart 2018 (stuk 4),
- het internetartikel "Openlijk homoseksueel parlementslid verlaat Brazilië na doodsbedreigingen" van 25 januari 2019 (stuk 5), en
- het internetartikel "Zijn LGBT-personen in gevaar?" van 20 februari 2018 (stuk 6).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in voormelde artikelen, voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde immers zich comfortabeler te voelen bij een vrouwelijke tolk en PO (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ vraag 3.6, vragenlijst BPN vraag 2, 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd tijdens het persoonlijk onderhoud een vrouwelijke tolk en protection officer voorzien. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekende partij haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekende partij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid alsook omdat zij hiv-patiënt is nood heeft aan internationale bescherming.

7.2. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat aan de homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij evenals aan haar status van hiv-patiënt heden niet dient te worden getwijfeld. Uit de medische documenten die de verzoekende partij voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt immers genoegzaam dat zij hiv-patiënt is. Uit haar verklaringen, die doorleefd, gedetailleerd en geloofwaardig zijn, blijkt haar homoseksuele geaardheid.

De verzoekende partij heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd, die slechts betrekking hebben op haar nationaliteit en identiteit, evenals op haar gezondheidstoestand. Deze elementen worden niet betwist maar hieruit kan op zich geen gegronde vervolgingsvrees blijken noch een reëel risico op ernstige schade.

Aangezien de voorgelegde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. Teneinde een correcte beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partij naar aanleiding van haar homoseksuele geaardheid en haar status als hiv-patiënt, dient vooreerst een grondige analyse te worden gemaakt van de beschikbare landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en de internetartikels bijgebracht door de verzoekende partij (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 2-6)).

Uit de beschikbare informatie bijgebracht door de partijen blijkt dat er in Brazilië voorafgaand aan de verkiezing van Bolsonaro als president sprake was van een klimaat van groeiende tolerantie ten aanzien van leden van de LGBTQI+-gemeenschap. Zo blijkt uit het artikel *“Zijn LGBT-personen in gevaar”* (verzoekschrift, stuk 6) dat Brazilië binnen Latijns-Amerika vooroploopt wat betreft de acceptatie van personen van de LGBTQI+-gemeenschap, dat er in samenwerking met belangenorganisaties van deze gemeenschap zichtbare verbeteringen zijn gekomen en dat er voldoende financiële middelen werden voorzien voor programma's om de positie van leden van deze gemeenschap in de maatschappij te versterken. Evenwel blijkt dat sedert de verkiezing van president Bolsonaro, die zelf meerdere homofobe

uitspraken deed en een aantal verworvenheden trachtte terug te draaien, er sprake is van een groeiende intolerantie ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap, voornamelijk vanuit conservatieve en religieuze hoek. Er is in Brazilië sprake van discriminatie en geweldplegingen tegen personen behorende tot de LGBTQI+-gemeenschap. Deze groeiende intolerantie doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat het Braziliaanse Hooggerechtshof in juni 2019 bepaalde dat discriminatie op basis van iemands seksuele oriëntatie strafbaar is. In het rapport van het Amerikaanse Bureau of Democracy, Human Rights, and Labour (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) wordt aangehaald dat het Federaal Openbaar Ministerie van Rio de Janeiro een onderzoek startte naar een actie van de federale overheid om de publieke financiering van een project van de LGBTQI+-gemeenschap stop te zetten teneinde na te gaan of dit al dan niet een schending van het grondwettelijk discriminatieverbod uitmaakt en waarbij een federale rechtbank het Openbaar Ministerie van Rio de Janeiro uiteindelijk gelijk gaf en vaststelde dat er inderdaad sprake was van discriminatie ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap. Hieruit blijkt dat de verkiezing van president Bolsonaro en het hiermee gepaard gaande klimaat van toenemende intolerantie er niet toe leidt dat personen behorend tot de LGBTQI+-gemeenschap niet (langer) een beroep kunnen doen op de bescherming van de Braziliaanse autoriteiten. Hoewel discriminatie en geweld ten aanzien van personen van de LGBTQI+-gemeenschap een probleem blijft in Brazilië en er sedert de verkiezing van president Bolsonaro sprake is van een toenemende intolerantie ten aanzien van deze gemeenschap, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat iedere persoon die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoort nood zou hebben aan internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat de Braziliaanse politica Marielle Franco in 2018 werd vermoord omwille van haar homoseksuele geaardheid, dient erop gewezen dat in het bijgebrachte internetartikel dienaangaande (verzoekschrift, stuk 4) wordt gesteld dat Marielle Franco kort voordien een panelgesprek bijwoonde over kansen voor zwarte vrouwen in Brazilië, dat zij werd aanzien als een verdediger van vrouwenrechten en van de rechten van Afro-Brazilianen, alsook dat zij openlijk lesbisch was. Hieruit valt dan ook niet met zekerheid af te leiden dat zij werd vermoord louter omwille van haar homoseksuele geaardheid. Zij was immers ook betrokken bij de verdediging van de rechten van vrouwen en Afro-Brazilianen die in Brazilië, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), eveneens het slachtoffer zijn van geweld en discriminatie. Met betrekking tot het vertrek van parlementslid Jean Wyllys, dient erop gewezen dat in het door de verzoekende partij bijgebrachte internetartikel dienaangaande (verzoekschrift, stuk 5) wordt vermeld dat hij op zoek ging naar een plek om te studeren voor zijn doctoraat, hetgeen aantoont dat de bedreigingen waarvan hij als openlijk homoseksueel parlementslid het slachtoffer werd, niet zijn enige drijfveer waren om Brazilië te verlaten. Tevens wordt opgemerkt dat het profiel van een parlementslid wordt gekenmerkt door een hoge mate van zichtbaarheid en hierdoor een grotere mate om in het vizier te komen van homofobe groeperingen en personen. Als dusdanig is het profiel van parlementslid geenszins te vergelijken met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. In het rapport van Human Rights Watch opgenomen in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') wordt overigens vermeld dat Jean Wyllys als parlementslid werd vervangen door de tevens openlijk homoseksuele David Miranda. De internetartikelen met betrekking tot homofobe moorden in Brazilië (verzoekschrift, stukken 2 en 3) dateren van 2012 en 2013 en kunnen heden dan ook bezwaarlijk nog als actueel worden beschouwd, temeer gelet op voormelde rechtspraak van juni 2019 van het Braziliaanse Hooggerechtshof waardoor discriminatie op grond van seksuele geaardheid strafbaar wordt gesteld.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat personen die hiv-positief zijn een wettelijke bescherming genieten, waarbij discriminatie op basis van hun gezondheidstoestand uitdrukkelijk strafbaar wordt gesteld. Er wordt weliswaar melding gemaakt dat dergelijke discriminatie wel voorkomt, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er wettelijke beschermingsmogelijkheden bestaan. Nergens in de beschikbare informatie wordt aangehaald dat dergelijke bescherming niet effectief zou zijn. De verzoekende partij verhaalt zelf over een vrouw die via de rechtbank alsnog een job bekwam nadat haar eerder omwille van haar hiv-status deze job werd geweigerd. Evenmin blijkt dat de aangehaalde discriminatie op grote schaal voorkomt.

Uit objectieve landeninformatie kan echter niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Brazilië systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in dat land omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Evenmin blijkt dat elke hiv-patiënt vervolging riskeert.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om in Brazilië te worden vervolgd omwille van haar homoseksuele geaardheid en/of haar status als hiv-patiënt, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de

verzoekende partij om bij terugkeer naar Brazilië te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar homoseksuele geaardheid, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen en HIV-patiënten in Brazilië en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

7.4. De Raad herinnert eraan dat om tot internationale bescherming te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De commissaris-generaal is *in casu* van oordeel dat de verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat de door haar geschetste problemen dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor de verzoekende partij in haar land van herkomst "ondraaglijk" werd. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande dat:

- de verzoekende partij aanvankelijk niet de bedoeling had om in België internationale bescherming te bekomen. Zij verklaart dat zij aanvankelijk als toerist naar België reisde en gedurende haar verblijf alhier vaststelde dat het leven hier aangenamer en vrijer is als in Brazilië, dat zij hier meer perspectief heeft en dat zij hier gemakkelijker toegang heeft tot medicatie voor hiv. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Tevens merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij in Brazilië toegang had tot medicatie, zoals blijkt uit de door haar voorgelegde documenten dienaangaande (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), en dat het loutere feit dat zij hiervoor in België minder procedures dient te doorlopen op zich niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming te kunnen aannemen.
- de verzoekende partij eenmalig op straat werd uitgescholden door een vrouw, dat zij een klacht indiende die, weliswaar zonder de expliciete vermelding van homofobie, verder op een correcte wijze werd behandeld, en dat zij voor het overige nooit zelf slachtoffer werd van fysieke agressie. Dit ene incident is op zich dan ook niet voldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van discriminatie in vluchtelingenrechtelijke zin. Verder blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij vrijelijk haar seksuele geaardheid kon beleven in Brazilië.
- de verzoekende partij verklaart te zijn bedreigd door de vader van haar ex-partner D., doch dat dit een eenmalige, mondelinge uitbarsting betreft waarna de verzoekende partij nog probleemloos gedurende een jaar in Brazilië kon blijven wonen zonder dat de vader van D. naar zijn bedreigingen handelde. Ook dit eenmalige incident is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van discriminatie in vluchtelingenrechtelijke zin.
- de verzoekende partij er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat zij omwille van haar gezondheidstoestand als hiv-patiënt in Brazilië geen werk zou kunnen vinden. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de situatie van andere hiv-patiënten waarbij zij verklaart dat hun medische situatie niet de officiële reden was van hun afwijzing. Haar poging om bij een bakkerij aan de slag te gaan werd door haar zelf afgebroken. Verder brengt zij evenmin concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar status van hiv-patiënt aan de grondslag zou liggen van enkele gefaalde pogingen om werk te vinden. Betreffende haar ontslag in het fitnesscentrum, komt zij niet verder dan veronderstellingen dat haar status van hiv-patiënt hier iets mee te maken had, temeer daar dit ontslag verder op correcte wijze verliep.
- discriminatie op grond van een hiv-besmetting in Brazilië wettelijk verboden is (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). De verzoekende partij maakte zelf melding van een vrouw die via de rechtbank alsnog een job bekam nadat haar eerder omwille van haar hiv-status deze job werd geweigerd.
- de door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) kunnen de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig.

In voorliggend verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen ernstige poging om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van haar relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen geïnduceerde vrees voor

vervolging aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij komt in wezen immers niet verder dan het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van bepaalde bevindingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat haar ogen in België zijn opengegaan en dat zij tot de constatering kwam dat een continue vrees en discriminatie absoluut niet de standaard zijn, wordt in de bestreden beslissing op goed gronden gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde dat zij aanvankelijk louter omwille van toeristische motieven naar België kwam en niet de intentie had internationale bescherming te bekomen. Dat de verzoekende partij pas gedurende haar verblijf in België tot het besef kwam dat zij nood heeft aan internationale bescherming, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst van deze voorgehouden nood.

Ook waar de verzoekende partij wijst op hetgeen zij in het verleden heeft meegemaakt, komt zij niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen. Waar zij verwijst "*naar de talloze vormen van discriminatie dewelke hij heeft ondergaan omwille van zijn geaardheid, en zijn hiv-besmetting*", laat zij na uiteen te zetten welke andere vormen van discriminatie, behoudens degene die zij reeds vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud, zij nog zou hebben gekend. Waar zij opmerkt dat verschillende van haar vrienden het slachtoffer werden van fysiek geweld omwille van hun seksuele geaardheid, dient erop gewezen dat de verzoekende partij de door haar aangehaalde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Een verwijzing naar problemen die haar vrienden hebben gekend, volstaat hiertoe niet. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet, individueel element bij waaruit zou kunnen blijken dat zij in het verleden van de fysieke geweldplegingen ten aanzien van haar vrienden eveneens zou worden geïsoleerd.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij ingeval van terugkeer naar Brazilië nood heeft aan internationale bescherming omwille van haar homoseksuele geaardheid en/of haar status van hiv-patiënt, dient herhaald dat zij deze nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken. Hoger werd reeds vastgesteld dat de eenmalige, mondelinge uitbarsting van de vader van haar ex-partner D. slechts een eenmalige incident betrof waarna de verzoekende partij geen problemen meer kende.

Uit het geheel van de verklaringen en het betoog in het verzoekschrift blijkt evenmin dat de verzoekende partij haar seksualiteit in Brazilië niet met een zekere mate van vrijheid kon beleven. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij langdurige relaties heeft gehad in Brazilië, daarvoor heeft de verzoekende partij ook nog andere relaties gehad (NPO, p.16), na de breuk met D; heeft de verzoekende partij opnieuw een relatie gehad met iemand die zij via tinder ontmoet heeft (NPO, p.17), ook het gezin van de verzoekende partij was op de hoogte van haar geaardheid, evenals haar vriendenkring, haar familie heeft haar toenmalige partner D. ook ontmoet (NPO, p.16). Verder blijkt dat de verzoekende partij in Brazilië heeft kunnen werken en studeren. Uit haar verklaringen kan geenszins opgemaakt worden dat zij haar seksuele geaardheid verborgen hield of diende te houden. De verzoekende partij toont bijgevolg niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Brazilië haar homoseksualiteit volledig zal moeten verbergen of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid of dat zij reeds vervolgd werd bij het uiten van haar seksuele geaardheid. Voorts herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd wordt dat: "*Verder slaagde u er niet in uw bewering door uw hiv-conditie niet de job te kunnen uitoefenen die u zou wensen (CGVS p. 6, 13, 15) aannemelijk te maken. In eerste instantie dient erop gewezen te worden dat u zelf denkt wel een job te vinden ondanks uw medische toestand, bijvoorbeeld als verkoper of als kok (CGVS p. 13, 14). U wil evenwel niet aan de slag in dergelijke job, maar wil een hogere functie krijgen met een beter salaris en meent dat u daarbij geen kansen zou krijgen omdat u hiv heeft (CGVS p. 13). Deze stelling kan u echter niet hardmaken. U kan namelijk geenszins concretiseren om welke reden uw medische aandoening ertoe zou leiden dat u niet zou weerhouden worden voor een functie. U baseerde zich hiervoor immers enkel op getuigenissen van andere hiv-patiënten, waarvan u zelf echter stelde dat hun medische aandoening nooit de officiële reden was voor hun afwijzing (CGVS p. 13). Daarenboven heeft u zelf nog nooit een job mislopen omwille van uw medische aandoening. Wat betreft de job in de bakkerij, waarover u van vrienden gehoord had dat er een gezondheidscheck nodig was tijdens de selectieprocedure, bent u uiteindelijk op eigen initiatief met de procedure gestopt (CGVS p. 6). Toen u meedeed voor een functie als administratief medewerker bij de gouvernementele institutie, slaagde u niet, doch toen was u nog niet seropositief. Toen u deelnam aan*

de selectie bij de politierecherche, was u al uitgeschakeld bij de proeven alvorens dat u zich aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen (CGVS p. 14-15). Aangaande de selectieprocedure voor kok op een boot, hoorde u via uw neef dat u geen kans zou maken wegens uw medische aandoening en probeerde u zich zelfs niet in te schrijven (CGVS p. 15). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat, gelet op de specifieke aard van de job waarbij u verschillende maanden op zee zou moeten verblijven, eender welke medische aandoening ervoor zou zorgen dat u niet zou worden weerhouden en dat dit geen discriminatie louter ten opzicht van hiv-patiënten betreft (CGVS p. 15). Elders heeft u nooit gesolliciteerd sinds u seropositief bent (CGVS p. 15). Uit bovenstaande ervaringen kan dan ook geenszins afgeleid worden dat u minder kansen zou krijgen op de arbeidsmarkt ten gevolge van uw medische toestand. Ook aangaande uw ontslag in het fitnesscentrum kan u niet hardmaken dat het feit dat uw werkgever recent ontdekt had dat u aan hiv lijdt, de basis hiervoor was (CGVS p. 12). Immers, u stelde zelf dat dit u nooit werd meegedeeld. Wanneer u ging informeren naar de exacte reden van uw ontslag, werd u meegedeeld dat u zou vervangen worden door een vrouwelijke lesgever (CGVS p. 15). U leidde verder af uit het feit dat de secretaris en de directeur van het centrum een veelbetekenende blik uitwisselden dat uw gezondheidstoestand de ware reden was (CGVS p. 15). Dit betreft evenwel een loutere veronderstelling van uwentwege. U zette bovendien nooit verdere stappen om uw ontslag aan te kaarten of de onrechtvaardigheid ervan aan te vechten (CGVS p. 15-16). Daarenboven verliep bij de afhandeling van uw ontslag alles wettelijk, kreeg u een correcte vergoeding en deed u zonder verdere problemen uw termijn uit (CGVS p. 16). Uit het geheel van bovenstaande informatie kan dan ook bezwaarlijk afgeleid worden dat u omwille van uw hiv-conditie ontslagen bent.” Zoals hoger reeds aangegeven onderneemt de verzoekende partij geen ernstige poging in het verzoekschrift om voormelde motieven te weerleggen

De verzoekende partij haalt doorheen haar relaas geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad merkt op dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij in Brazilië ooit werd gearresteerd of mishandeld, geheel werd verstoten door haar familie of de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van haar seksuele geaardheid en/of haar ziekte. Tevens werd reeds vastgesteld dat de incidenten waarbij zij beweert te zijn gediscrimineerd omwille van haar homoseksuele geaardheid en/of haar status van hiv-patiënt op zich, in zoverre geloofwaardig, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Brazilië volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Uit deze elementen kan dan ook niet blijken dat de verzoekende partij in de toekomst alsnog nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van haar homoseksuele geaardheid en/of haar status van hiv-patiënt. Zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij verder evenmin enig ander, concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij naar de toekomst toe omwille van die reden(en) nood zou hebben aan internationale bescherming. Alles samen genomen, maakt de verzoekende partij bijgevolg niet *in concreto* aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Brazilië zal terechtkomen in een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Het geheel aan documenten en verzoekende partij haar verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekende partij haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen en personen met hiv in Brazilië, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij doorheen haar verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van haar geaardheid en hiv-status niet concreet aannemelijk maakt.

Het geheel van de vaststellingen in punt 7.5. volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Brazilië zou hebben gekend.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het

(crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Brazilië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS